

al den efterfølgende Tid: Det har ikke vilit sig, at Krumslutningsstraffen medfører nogen Fare for den Straffedes Sundhed — idet mindste foreligger der intet Exempel paa, at en saadan skadelig Virkning har fundet Sted — men det lader sig derimod ikke nægte, at Krumslutningsstraffen ikke er stemmende med Nutidens Begreber om Menneskeværdighed, og at den vistnok kan være meget krænkende for de Paagjældendes Selvfølelse. Det Dnske har derfor allerede for 20 Aar siden gjort sig gjældende, at erstatte Krumslutningsstraffen med en anden Straf, der ligeledes var forvarig og virksom, men som ikke havde det Udmygende ved sig, som det maa indrømmes, at Krumslutningsstraffen har. Det var i Overeensstemmelse dermed i det med Hans Majestæt Kongens Samtykke i Aaret 1850 forelagte Udkast til en Disciplinarlov for Hæren foreslaaet, at Krumslutningsstraffen skulde affattes og erstattes med staaende Arrest. Det nævnte Udkast blev imidlertid ikke til Lov, og Tingenes Tilstand forblev uforandret med Hensyn til den omtalte Straf, indtil Krigsministeren i Aaret 1860 indgik til Kongen med en allerunderdanigst Førestilling om, at Krumslutningsstraffen for Fremtiden ikke maatte blive kjendt arbitrært, men kun ved Dom. Denne Førestilling blev tagen til Følge, og i Tidsrummet fra 1860 til 1864 kunde Krumslutningsstraffen altsaa kun tildeles ifølge Dom. Men da Hæren var bleven sat paa Fødder, og Krigen var udbrudt i 1864, og man saaledes fik store Mæsser samlede, gjorde Nødvendigheden af med Lethed at kunne benytte en forvarig og virksom Straf sig i den Grad gjældende, at Krigsministeren paa Opfordring af de forskjellige Høstcommanderende indgik med en Førestilling om, at Resolutionen af 1860 maatte blive tagen tilbage, dog saaledes at Krumslutningsstraffen kun kunde anvendes i den halve Tid mod tidligere. Efter nogle Maanedes Forløb saae man sig nødsaget til endogaa at opgive denne Indskrænkning og at ændre paa, at Krumslutningsstraffen paa ny maatte blive indført i hele dens tidligere Omfang; dette fandt da ogsaa Sted, og Krumslutningsstraffen har altsaa siden Sommeren 1864 atter bestaaet i

sit gamle Omfang. Der som hele dette Forhold havde kunnet forandres ad administrativt Veje, vilde det uden Tvivl være blevet forandret for lang Tid siden, hvad jeg antager tilstrækkeligt fremgaer af det, jeg nys har nævnt. Men det vil paatrænge sig Enhver, som er ansvarlig for Disciplinens Opretholdelse, at man ikke tør lade de Befalende være uden de i saa Henseende nødvendige Midler, og at Krumslutningsstraffen derfor, naar den afskaffes, bør erstattes med en anden Straf, der ligeledes er forvarig, men som ikke har det Udmygende ved sig, som hin. Det er saaledes kun under den Forudsætning, at Krumslutningsstraffen vilde blive erstattet med en anden virksom Straf, at jeg ovenhovedet har troet at kunne tænke paa dens Affælselse. Det tør nu imidlertid antages, at staaende Arrest vil vise sig som en virksom Straf, naar den anvendes saaledes, som det her er foreslaaet. Ifølge Lovforslaget skal den ikke kunne være uafbrudt over 3 Timer og ikke i noget Døgn over 12 Timer; mellem hver 3 Timer skal der derhos være en Mellemtid paa mindst 2 Timer, i hvilken den Paagjældende holdes i Quartier- eller Bagtarrest. Det vil vistnok blive indrømmet — og dette er ogsaa kommet frem i alle afgivne Erklæringer — at kvalitativt maa denne Straf betragtes som mildere end Krumslutningsstraffen. Desuagtet har jeg — for i det Hele taget at formilde Straffen noget — troet endvidere at burde foreslaae, at staaende Arrest kun skal kunne tildeles for høist 36 Timer, medens Krumslutningsstraffen nu kan tildeles for 48 Timer. Det foreliggende Forslag gaaer folgeligt ud paa en ikke uæsenlig Formildelse. Straffen er iøvrigt i Eghed med hvad der nu gjælder med Hensyn til Krumslutningsstraffen, foreslaaet at skulle være udelukkende anvendelig paa de menige Krigsmænd.

Der er endnu foreslaaet een Afvigelse fra, hvad der tidligere har været brugeligt, som synes at forstærke Omstaaelse, den nemlig, at i saadanne Tilfælde, hvor man ikke kan forstærke sig passende Arrestrum, som f. Ex. naar Hæren er paa Fødder, og hvor der Paagjældende derfor maa bindes til et Træ eller en Pæl